

ÔNG VÁC THÙNG

Đồn Dồn ng là một quận thuộc tỉnh Tuyên Đức . Nó chỉ cách Thành Phố Đà Lạt khoảng vài chục cây số về phía Bắc ! Nhưng vì ta thường chỉ biết đến tên Đà Lạt mà quên luôn cái tên của cái tỉnh cũ mang nó, cho nên không lạ gì ít ai biết đến cái tên tỉnh Tuyên Đức hay tên các quận thuộc chung quanh TP Đà Lạt!

Đồn Dồn ng cũng nằm trong trường hợp này! Mặc dù Đồn Dồn ng cũng có các địa danh nổi tiếng như Hồ và Đập Đa Nhim mà ít người VN nào không biết đến! Thật tình mà nói thì Đồn Dồn ng là một nơi hơi heo, hoang vắng! Nhưng vì lý do này đây thường là các làng dân tộc thiểu số di cư vào năm 54, cũng có những buôn làng của người dân tộc sống rải rác trong vùng! Dân ở đây sống bằng nghề trồng cây công nghiệp như trà, cafe, hay trồng rau như các dân vùng khác ở tỉnh Cao nguyên này!

Các sống ở đây rất bình lặng! Mọi người sáng sáng ra rẫy trồng rau, làm cỏ... Một số đàn ông chuyên chở rau lên tỉnh bán rồi cho bọn con buôn đi các tỉnh khác! Đi sống sung túc và êm đềm này cứ thế trôi qua! Cứ như sét ở đây không phải điên đâu vì các thị trấn như các vùng dân cư đông đúc khác! Sáng nghe tiếng chuông nhà thờ đó là lúc người người thức giấc

sẽ a số n cho m t ngày m i . Chi u v khi ti ng chuông Chùa ch m ch m g nh p là lúc m i ng i d n d p đ tr v mái m gia đình! Cái qu n bé nh này h u nh m i ng i đ u bi t nhau! Chuy n nh chuy n to ai ai cũng bi t h t! Cái ph chính c a nó n m trên con l l n đ c nh t c a qu n . D y ph này là khu buôn bán chính, cái ch nhà l ng n m chéo tr c v n phòng qu n tr ng là n i g p g hàng ngày c a ng i dân vùng này. Và m i chuy n x y ra trong qu n đ u đ c thông truy n qua mi ng c a các bà t các bu i h p ch hàng ngày t i đây!

M t ngày cu i Thu năm 1968, ng i trong ph b ng nhôn nhao vì m t ng i đàn ông l ! H thì th m to m , tò mò theo b c ông ta! B n con nit' kéo nhau c b y cách sau l ng ông ch ng vài ch c b c m i khi th y dáng ông này! H tò mò cũng đúng thôi! Ng i đàn ông l m t này có l t vùng xa đ n đây l p nghi p, vì không ai đ đây t ng bi t ông ta c ! Ông y ch ng đ 50, dáng vóc cao l n kh e m nh, tóc luôn c t ng n g n gàng và đã đi m màu mu i tiêu! G ng m t trông r t hi n h u, tuy th ít ai nghe ông ta nói hay c i. Ch khi ông ta mua hay bán gì thì m i nghe đ c ti ng c a ông thôi! Gi ng ông r t m cúng, l phép, và t t n! T t c các đ c tính, mà ng i ta mong có m t ng i đàn ông, đ u th hi n n ông ta!

Th thì đi u gì đã làm ng i ta xì xào bàn tán v ông! Đó là cái thùng g ông luôn vác theo trên vai trên vai trái! Cái thùng g nh lo i thùng đ ng r u u th i Pháp (bên M ta g i là barrel!) Cái thùng g n nh và có v tao nh ! Có l nó đ c làm b ng lo i g t t và nh ! Đi đâu ông cũng vác theo không bao gi b r i xu ng đ t c ! M t tay luôn gi l y vành thùng nh s nó vu t r i xu ng ! Ng i thì cho là ông ta c t gi u ti n, vàng trong đó! Ng i cho là gi y t h s quan tr ng v.v. và v.v. Nh ng không ai bi t đ c là cái gì trong cái thùng đó c ! Càng không bi t thì càng làm cho ng i ta tò mò tìm tòi ! Có m t đi u h bi t đ c là ông ta mua m t căn nhà khá khang trang cách th tr n ch ng năm cây s ! Chung quanh có ch ng m t m u cafe, và m t n a sào đ t g n ven su i mà ông ta dùng đ tr ng tr t hoa màu . C cu i tu n ông ch rau ra ch b m i, mua các v t đ ng và th c ăn r i v ! Th nh tho ng ng i ta cũng th y ông ghé vào quán ng i nhâm nhi vài ly r u thu c tr c khi ra v !

Ri t r i ng i ta cũng b t đ ý t i ng i đàn ông này! Vì không bi t c tên ông ta, nên h đ t cho ông cái bí danh là "ông vác thùng!" B n con nit cũng không kéo đuôi theo ông nhi u nh tr c n a ! Cu c s ng l i bình th n trôi đi nh cũ cho đ n m t hôm ng i ta ng c nhiên khi th y "ông vác thùng" m t mày đ ké nh say r u, g ng m t hi n h u bi n đầu m t thay vào đó là v đanh ác, và c p m t đ ng u nh mu n nu t t i k đ i di n ! Ông ta đi kh nh kh ng trên con l chính, mi ng l m b m ch i r a b n con nit kéo b y sau l ng! Lâu lâu ông đ ng l i quát tháo b n nh và còn quay l i r t b t chúng! B n con nit cu ng quít quay ng c l i ch y, mi ng la hét b i ho i! Th mà khi ông ta quay l ng ti p t c đi thì chúng l i lò mò kéo theo phía sau! Nh ng tu n sau ng i ta l i th y ông ta hi n lành nh cũ! Th nh tho ng l i th y ông ta lên c n đ i tánh! B n con nit tuy nh nh ng tinh ý l m! Chúng đ ý r i kháo nhau là chúng bi t khi nào ông ta đ i tánh! Ng i l n h i chúng c i lấu l nh r i nói "Đ thôi! Hôm nào ông ta vác cái thùng

trên vai phải là hôm đó ông ta lên cớ n!" B n ng i i n không tin m nh ng cũng đ ý xem ch ng coi có đúng nh i b n tr không!

Th B y tu n đó "ông vác thùng" i đang la i r t đ i b n con nít, ng i ta ch y ra xem và đúng nh i b n tr ! Ông y đang vác cái thùng trên vai phải! B n con nít th mà hay! Nh ng có m t đ i u là tuy ông ta có lên c n đi n a nh ng hình nh ông v n có cái gì k m ch nên không gây g , ho c gây th ng tích cho ai c ! Ông có r t b n nh đó, nh ng cũng là i i chúng ph n i n vì chúng kéo theo sau ông và nhi u đ a bụng i i ch c gh o ông mà!

Có m t đ i u i là dù đi ra ph hay làm r y ng i ta đ u th y ông ta vác theo cái thùng cây đó! Ng i ta đoán ch c phải có v t gì quý báu m đ n n i ông ta phải vác kè kè bên mình! Có ng i đ ý dòm ngó vào nhà ông, nh ng ch ng khám phá ra đ i u gì! Vì nhà lúc nào cũng đóng kín c a, còn c a s thì b ng kính có màn che bên trong! M i khi th y ông ra ngoài cái thùng đã trên vai r i ! Ông ta s ng m t mình trong căn nhà đó, nên có mu n tìm hi u cũng không ai bi t tìm ra ng i mà tra! S tò mò r i cũng phôi pha đi! H ch bi t là "ông vác thùng" có m t đ i u gì bí m t mà h không th khám phá ra đ c!

Th m thoát hai năm đã trôi qua! Cu c s ng v n êm đ m trên vùng cao nguyên m s ng này! C hai tu n nay không ai th y "ông vác thùng" ra ch , ng i ta xì xào h i thăm nhau. Nh ng không ai bi t gì h n! M y ng i làm r y g n nhà ông ta cũng i c đ u nói không th y ông ra t i rau, b t sâu c tu n r i! M y hôm sau h báo cho ông tr ng cu c c nh sát q u n và yêu c u ông ta cho nhân viên t i xem coi có vi c gì b t tr c đã x y cho "ông vác thùng" chẳng ! Có ng i b o mi ng nói có i b n c p nào đó nghe đ n v ông đã i n vào nhà gi t ông ta đ c p cái thùng báu v t !

Khi hai nhân viên c nh sát đ n nhà g c a thì ch ng có ti ng tr i! H g i v vãn phòng qu n báo cáo và xin i nh . Ông cu c tr ng nghi là có s c x y ra bên trong nên ra i nh cho h phá c a vào ! H tông c a vào và th y ông ta n m mê man trên gi ng. Cái thùng g v n n m sát bên tai trái! H lay ông d y, nh ng ông ta v n nh n a t nh n a m , h i y khăn t lau cho m t cho ông! M t ông nóng h ng h c! Ông ta đang lên c n s t n ng! Da c r m máu m y i chân lông! Ông ta b s t xu t huy t r i! B nh này không tr k p thì toi m ng nh ch i! H g i v xin xe c u th ng ch b nh nhân ra b nh vi n t nh vì q u n không có đ ph ng ti n và thu c ch a b nh này!

Khi xe đ n y tá vào kè ông ta ra, ông ng i d y nh ng v n vác theo cái thùng cây! H nói gì đi n a ông ta v n khăng khăng không ch u buông tay ra kh i cái thùng! Đành chi u theo ông

vãy! Hắn chĩa "ông vác thùng" ra bành viển tởnh đờ đờ u trờ! Mấy ông cớ nh sát sau khi nôm phong cái nhà đó quay vớ quố n nói cho mấy ngườ i hiều u kờ biế t vớ tình trờ ng cớ a ông ta và thêm vào "Tôi nghĩ ông ta không qua khờ i con trắng này quá! Cái bành này giố t chố t bao nhiêu ngườ i rờ i! Ông ta bở nờ ng quá rờ i mà không ai hay đờ mang đi nhà thờ ng sớ m! Bậy giớ tôi nghĩ là quá trờ rờ i!" Anh cớ nh sát thờ hai chêm thêm "Mà cái ngườ i gì kờ cớ c ghờ ! Chố t tở i nờ i rờ i mà vớ nờ ng nờ c khiêng theo cái thùng! Chố t rờ i biế t còn mang theo đờ c cớ a cớ i xuố ng đờ i đó không mà còn tiớ c cớ a ! Thiế t là hờ t nói mà!"

Hôm sau tin tở bành viển tởnh báo vớ là "ông vác thùng" đã chố t vì bành đã phát quá nờ ng đờ thờ i kờ cuớ i cùng rờ i! Không thờ cớ u đờ c! Và kèm theo đó là mớ t tin khờ ng khiế p làm bàng hoàng tở t cớ mớ i ngườ i trong cái quố n Đờ n Đờ ng nhờ bé này! "Ông vác thùng" có "HAI CÁI Đờ U!" Cái bên trái ông ta che đờ y nó bờ ng cái thùng cây! Cái tin này làm mớ i ngườ i bàng hoàng bàn tán xôn xao! Mớ t viớ c chớ a tờ ng xờ y ra tở i miớ n heo hút này! Ông cuớ c trờ ng cớ nh sát cùng vài nhân viên và y tá lên tởnh nhờ n xác ông ta vớ đờ khâm liớ m và chôn cớ t vì "ông vác thùng" đờ c thân đờ c mấ đờ cái xờ này và không ai biế t thân nhân cớ a ông đờ đâu cớ ! Ngườ i ta tở tở p lờ i trờ c nhà xác cớ a bành viển quố n đờ xem! Tin đờ đờ n xa! Ngườ i tở đờ i Đà Lờ t lên, kờ Lâm Đờ ng đờ n, ngay cớ mớ t sớ dân Saigon cũng có mớ t đờ nhìn xem ngườ i đờ tờ ng hai đờ u, dù bậy giớ ông ta chớ là cái thây ma chố t cớ ng thờ ! Ngườ i đi nờ n nờ t hờ n cớ hờ i chớ Tờ t! Tuy thờ cớ nh sát không cho ai vào bên trong cớ chớ có nhờ ng ngườ i có trách nhiớ m đờ c phép vào làm công viớ c tở m liớ m mà thờ !

Rờ i chuyớ n cũng đờ c xờ m ra ngoài! Mấy ngườ i liớ m xác nói là "ông vác thùng" đúng là có hai đờ u thờ t! Cái bên phờ i trông hiớ n lành phúc hờ u, còn cái bên trái trông có vớ hờ i hung ác! Tuy ông có hai đờ u nhờ ng chớ có mớ t thân mình, vớ i hai chân hai tay chớ không phờ i nhờ các trờ ng hờ p hai ngườ i sinh dính vào nhau nhờ ta thờ ng thờ y! Cớ nh sát đờ n nhà ông đờ làm biên bờ n kiớ m kê tài sớ n và niêm phong nhà cớ a ông! Lờ có thân nhân ông đờ n thì sớ giao cho hờ ! Trong khi kiớ m kê, mớ t cớ nh sát viên thờ y cuớ n nhờ t ký trong ngăn kéo bàn viớ t! Anh ta mang vớ trao cho ông cuớ c trờ ng, và có mớ y đờ n trong cuớ n nhờ t ký nói vớ thân phờ n cớ a "ông vác thùng!"

*** Sau đây là mớ y đờ n do chính "ông vác thùng" viớ t trong nhờ t ký ***

"Kờ p trờ c chớ c tôi làm nhiớ u viớ c ác nên khi sinh ra trong kiớ p này tôi đã phờ i gánh chớ u lờ y tở i tình! Mà hình phớ t Phớ t Trờ i giáng xuố ng cho tôi là mớ t hình phớ t quá nờ ng nờ _ Tôi mớ t quá nhân hai đờ u!!_ Bờ mớ tôi xờ u hờ vì tôi nên giớ u kín tôi trong nhà suớ t thờ i thờ đờ u! Cha mớ tôi là ngườ i giàu có và danh giá đờ quố n Vĩnh Châu, tởnh Bờ c Liêu cho nên viớ c bờ o vớ danh tiớ ng cho gia đờnh là trờ ng! Sớ viớ c tôi có hai đờ u chớ có ngườ i trong đờnh là rờ thờ i, cũng có mớ t ngườ i lờ biế t: đó là bà mớ đờ đờ cho mớ tôi tở i nhà! Nhờ ng bờ mớ tôi đã cho bà ta mớ t sớ tiớ n rờ t

Tôi đi bắt mấy con gà này!

Mẹ tôi thì dạy tôi đi c, viết, và toán pháp ở nhà nên tôi không biết trồng gì là gì cả! Tôi cũng không có tuồng thì nhễ nhễ ng trồng bình thường khác! Trong lúc bận rộn thì hết xông xáo ngoài đồng thì tôi thui thủi một mình trong nhà kín! Không có bận rộn thì còn cách là tôi nói chuyện với tôi cho đỡ cô đơn! Tôi có hai cái đùi mà! Tôi tuy một mà hai, tuy hai mà một!

...

Trong chúng ta luôn có hai con người một hiền và một dữ luôn đánh vật với nhau! Và đa số chúng ta, con người hiền mà chúng ta gọi là lòng người tâm thường, còn con người ác mà ta gọi là tà tâm hay một trái tim thường thua! Nên trên đời này ta thấy người hiền thì nhiều hơn kẻ bất nhân! Dù hiền hay ác đi nữa thì người bình thường ta vẫn có thể che giấu đi cái thực chất của mình! Cho nên mẹ tôi có lòng khác biệt người khác lạ qua cái bóng người bên ngoài của họ!

Còn tôi cái thì hiền cái ác nó thì hiền rõ ràng mẹ tôi cái đùi của tôi! Cái bên phải thì toàn hiền, cái bên trái thì hiền cái tà tâm của tôi! Có những lúc ta thường thì nhễ nhễ hay buồn lòng tâm của mình rõ! Đó là lúc cái hiền và cái ác đấu vật với nhau, thường thì người khác không thấy được cái gì ta nghĩ trong đầu! Tôi cũng vậy, những khác biệt người hiền là thay vì suy nghĩ vì mình làm trong một đùi thì hai cái đùi tôi luôn cãi vã tranh giành cho sự suy nghĩ của mình! Tôi như một mà hai vậy! Giống như hai anh em song sinh, tuy có nhiều điểm giống nhau, có nhiều linh cảm cho nhau, và có thể hiểu nhau nào sự suy nghĩ của nhau. Nhưng họ vẫn là hai cá nhân riêng biệt! Hai cái đùi tôi cũng giống như vậy! Cái hiền không biết hết cái xấu đang nghĩ gì và người của tôi!

Tôi biết bố mẹ tôi rất đau khổ vì "chúng tôi!" Đau khổ cho chính họ và cho chính tôi nữa! Họ cũng biết rõ là tâm tính tôi thì hiền rõ ràng qua hai cái đùi của tôi, và mẹ tôi vì cái hiền của tôi thường thì và khu vực phần của cái ác! Bố mẹ tôi không giám sinh thêm một đứa con nào nữa! Thế nên tôi là con đực nhất trong nhà! Gia đình tôi là chỗ một vợ một chồng 20 năm tuổi! Của ăn của đi tôi cha ông tôi làm cho gia đình tôi càng ngày càng giàu có hơn!

...

Đến khi tôi được 15 tuổi, tôi chán ngấy cái cảnh tù túng trong nhà, tôi đòi ra ngoài chơi! Bố mẹ tôi nhất định không bằng lòng! Rồi thì tôi phải hăm là sẽ trốn ra ngoài nếu có dịp! Bố mẹ tôi chỉ còn cách nào hơn phải cho phép tôi ra ngoài chơi những việc một đi một về: Phải đi một cái thùng lên cái đùi của tôi và không được gây điếu gì khu vực đồng ngoài đồng! Tôi đứng ý và hai đùi tôi thì lo lắng, cuối cùng tôi phải đi vi phạm điếu đã hứa với bố mẹ cái đùi ác đứng ý là nó sẽ đi cái thùng đó một khi tôi ra ngoài chơi! Và cái đùi hiền của tôi sẽ không ng gì nó thấy cho cái đùi ác khi tôi về nhà!

Ngày đầu tiên ra ngoài, tôi chỉ đi loanh quanh gần nhà thôi, tay trái tôi luôn giữ cái vành thùng cũ sứt nó rồi xuống đầu tôi ra cái đầu thối của mình! Tuy là con của một chủ đầu tiên nên tôi cũng trong vùng nhúng mũi nhưng trong vùng này chúng tôi bị tụt lùi! Tôi bé đầu nên tôi chỉ trốn rúc trong nhà mà! Nhưng tôi lại sợ hãi khi nhìn thấy tôi! Còn bọn trẻ không biết từ đâu ra kéo cả đống sau lưng tôi ra để tôi nhìn thấy! Mà cũng chẳng trách họ đâu, vùng này ai ai cũng biết mặt nhau, còn tôi là kẻ lạ mặt và tôi luôn vác theo trên vai cái thùng cây thì họ ai mà chẳng tò mò! Sau khi đi chơi đầu tiên đó tôi xuống hố và ở trong nhà cả tháng không dám ra ngoài!

Nhưng rồi sự quyên rũ bên ngoài quá mạnh, tôi lại đi chơi nhiều hơn! Rồi rồi quen đi, tôi không để ý đến việc bị chửi rủa của bọn trẻ và bọn qua nhúng mũi cùng tôi và xì xào của bọn người lạ trong vùng! Đầu này không phải là đầu, vì tuy không thấy được những cái đầu ác của tôi vẫn nghe được những câu không hay về tôi! Nó gần đúng lắm! Nhưng họ lại hỏi về bọn mà nó phải là những cảm nhận! Mỗi khi đi chơi về nhà, hai cái đầu tôi lại tranh cãi nhau kịch liệt! Đầu thì nói rằng cũng khuyên được cái ác là muốn có được cái mình muốn thì phải hy sinh thôi! Nhưng khi nhìn nó vẫn phản kháng, la toáng lên ở ngoài đường! Tôi phải thò tay phải vào thùng mà bắt miếng nó lại để khi bọn trẻ ra chân tưởng của mình! Nhưng ngoài đường tôi thò tay vào xem của báu của tôi vẫn còn bên trong hay không!

...

Cuộc đời tôi cũng lạ lùng trôi đi! Tôi không hề quen biết một người bạn nào ngoài trẻ em tôi! Có ai mà dám làm bọn trẻ về một tên quái nhân hai đầu như tôi chứ! Tôi đau khổ chấp nhận sự đầu tiên của mình! Nhìn thấy tôi của đầu chửi rủa đi, hay có ý định tốt cho xong cái đời khổ đau của mình! Nhưng tôi không thể nào thể hiện được đầu mà tôi toan tính! Thôi thì cứ sống cho qua kiếp này! Hy vọng tôi đã chịu phần tốt cho tôi tôi kiếp trước và mong kiếp sau tôi không chịu cảnh này! Nhưng cái Tết Mậu Thân oan nghiệt đã thay đổi cả những điều của tôi! Năm đó tôi vừa tròn 50! Bọn tôi về thăm Bác Liêu ngày 30 Tết, đầu tiên là Mừng Mẹ đi chúc Tết các vị quan lại trong Dinh Tổng Trưởng Thủ tướng Công Lý, sau đến nhà bà con, bọn trẻ vui xuân và sự trở về tôi nhà ngày Mừng Hai! Đêm Mừng Mẹ CS pháo kích và tiếng súng công vào dinh! Khói lửa máu xuống tràn khắp nơi! Cả hai tuần sau tôi mới biết tin bọn tôi đã chết vì đầu tiên pháo kích của CS! Tôi khóc suốt cả tuần và lo lắng cho cuộc sống trong tương lai của mình! Xưa nay tôi chỉ sống dựa vào bọn trẻ, nay họ không còn tôi sống ra sao đây! Tôi suy đi tính lại trong mấy ngày rồi đi đầu tiên một quy tắc để cho cuộc đời mình!

...

Sau khi chôn cất bọn trẻ xong! Tôi nhận được bán hết nhà của, và đầu tiên, rồi tôi cũng học hỏi sự tiến bộ bán được cho các họ và tôi! Tôi giữ lại một số để cho tôi lập nghiệp một vùng xa nào đó! Tôi đã chọn Đầu Tiên làm chủ thân cho quàng đầu còn lại của mình! Và mùa Thu năm 1968 tôi đã tìm được mua một căn nhà có một khu cafe và một nhà đất trồng hoa màu! Tôi học cách trồng tỉa và tiếp xúc với làm việc! Tuy tôi vẫn gặp sự tò mò của người trong quán và sự chửi rủa của bọn trẻ! Tôi vẫn giữ thái độ tốt với của mình và rồi họ đã tôi yên!

Nhưng cái đũa ác của tôi nó đi dõy! Nó nói là bả đàn áp quá lâu rồi! Tôi không công bình với nó! Nó không hề hối hận gì về chuyện đi đũa mất thây tai nghe như cái đũa kia! Có lẽ tôi cũng bắt đũa già rồi, không còn mạnh mẽ như xưa nên cái đũa thì nên của tôi không được sức thuyết phục cái ác của mình! Nên nhieu hôm nó phải nhieu ng bả đũa đi cái thùng thay cho đũa ác khi ra phố! Và hieu qu là nó đi uống rượu, say sả, la hét chửi bới bấn tráo kéo theo sau lưng! Cái thì nên của tôi phải thì thém bên tai nó đũa nó kềm chửi cái tính hung hăng của mình! Và cũng may, nó vẫn còn biết nghe lời và kềm chửi đũa c vi c làm của nó!

...

Tôi cũng từng là công nhân đũa tôi sẽ kéo tôi đi tu già! Sau khi tôi chết mới nghĩ ra có biết thì tôi không cần phải sợ nữa! Nhưng đã chết rồi thì còn biết gì nữa đâu mà sợ chứ! Nhưng đi đi mãi đi đâu luôn đi ra như ý mình muốn! Tuần rồi tôi bắt đầu sợ hãi! Đũa tôi bắt đầu nhúc và cần sự có lẽ lên đến 40 độ C! Tôi tìm trong tủ thuốc mấy viên thuốc cầm uống với hy vọng là cần sự qua đi và mất hai bả của tôi sẽ khỏe lại! Rồi sẽ việc sẽ êm đềm như những ngày qua! Nhưng tôi ốm, cần sự kéo dài công việc của tôi mà không thể thuyết giùm gì cả! Tôi không dám đi khám bác sĩ vì sợ bị khám phá sự bí mật của mình! Tôi chửi chửi với cần sự bắt đầu những viên thuốc cầm mà tôi mua ở tiệm tạp hóa ngoài phố! Bệnh càng ngày càng nặng thêm! Tôi nằm liệt giường không màng đến ăn uống nữa! Trên da tôi nổi lên các nốt máu đỏ bầm! Nhưng đũa đũa làm trên cơ thể mình tôi như những đũa sủi mà hieu còn bé tôi đã từng trải qua! Nhưng đây là những đũa hieu chửi nguyền chửi không như cái bả nh sủi loãng xoàng khi xưa! Tôi bắt đầu nh sủi xuất huyết thối rữa! Cái bả nh này hieu nay vẫn chưa có thuốc chữa mà! Tôi vẫn cứ ghi lời những gì xảy ra để cho tôi dù rằng sự của tôi mỗi ngày mỗi kiệt! Thôi thì trước sau gì cũng phải chết! Chết đi với tôi là mất sự gì thoát nên tôi không hề sợ nó! Trước khi vào cần hôn mê, tôi cứ lấy cái thùng gõ trum lên đũa ác của mình! Tôi không biết tại sao tôi lại làm vậy! Có lẽ do thói quen mỗi khi tôi sợ hãi sợ hãi ra đi mà ra chẳng! Mà đây cũng là lúc tôi sợ hãi sợ hãi cho cuộc ra đi vĩnh viễn và sau cùng của mình mà! Tôi thì phải đi trong cần sự mất màng..."

TAM TANG

Chú thích:

Truyện này tôi viết theo ý của một câu chuyện tôi nghe kể đã lâu! Hình tượng tôi lấy ra là người có hai đũa, còn các chi tiết, như đũa điếm, các nhân vật và tình tiết trong câu chuyện là do tôi thêm thắt cho có đũa có đuôi!